

Sygn. akt I CZ 15/11

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Miejskiego Rzecznika Konsumentów w R.

przeciwko P.K. i N. P.

przy udziale K. J. i G. J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 marca 2011 r.,

zażalenia pozwanego P. K. na postanowienie zawarte w punkcie IV wyroku

Sądu Okręgowego w R. z dnia 14 września 2010 r.,

w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w R. w wyroku z dnia 14 września 2010 r., wydanym na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 14 lipca 2009 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz konsumentów K. J. i G. J. kwotę z 2 472,75 zł, w pozostałej części powództwo oddalił i rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt I), w pozostałej części apelację oddalił (pkt II), nakazał m.in. ściągnąć od pozwanych kwotę 234,50 zł tytułem stosunkowej części wydatków uiszczonych przez Skarb Państwa obciążających pozwanych (pkt III) oraz wzajemnie zniósł między stronami koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt IV).

Zażalenie na rozstrzygnięcie zamieszczone w pkt IV wyroku wniósł pozwany P. K., żądając jego zmiany i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R. oraz zarzucając naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 100 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Okręgowego jest prawidłowe. W orzecnictwie Sądu Najwyższego podkreśla się bowiem, że art. 100 k.p.c. nie wymaga arytmetycznie dokładnego rozdzielenia kosztów procesu według stosunku części uwzględnionej do oddalonej, ale stawia słuszność jako zasadnicze kryterium rozłożenia kosztów (orzeczenie z dnia 30 kwietnia 1952 r., C 290/52, OSN 1953, nr 4, poz. 99, orzeczenie z dnia 11 stycznia 1961 r., 4 CZ 143/60, OSPiKA 1961, nr 11, poz. 317; wyrok z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63). W piśmiennictwie wskazuje się zaś, że przeciwny pogląd (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1991 r., II CZ 255/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 279) razi schematyzmem. W niniejszej sprawie trzeba wziąć pod uwagę okoliczność, że spór między stronami dotyczy ochrony praw konsumentów, których przeciwnik jednak uległ, chociaż tylko w mniejszej części dochodzonego roszczenia (powód domagał się zasądzenia na rzecz konsumentów kwoty 9 528,88 zł, z czego zasądzono 26%).

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).